

Textile

Viviane Straub

Maiatzaren 16tik ekainaren 1era

Foru Ibilbideko erakusketa aretoa
Azpeitia, Gipuzkoa

#DOI_00

Azpeitiko Kulturaz kultur kooperatibak sormena babestu eta sortzaileen lana ikustera emateko ahaleaginean, DOI izeneko erakusketa programa jarri du abian.

Gure jardunetik eta gure lan egiteko modutik gertu sentitzen ditugun artistak hautatu eta euren lana erakusteko babesa eskaini asmoz jaio da ekimen hau, azken urteotan Azpeitian, eta batez ere Dinamoaren ingurumarian hazten joan den jendeak bere lana modu egokian erakusteko aukera izan dezan. Sormen jardunaren zirkulua itxi eta komunitatea elikatzen jarraitzea da kontua.

Eta komunitatea diogunean uhin kontzentrikoetan hedatzen den jende taldea dugu gogoan, eta bada gure gogoan sormenari ikusgarritasun gehiago ematea, herritarrek eta nahi duen orok beste gauza batzuk ikusteko aukera izatea, sormen lanarekin beste era bateko harremana ahalbidetzea, eta bide batez Dinamo sormen guneko jarduna ezagutzera ematea.

#DOI_07: Viviane Straub

Susmoa dut behin artista baten sormen prozesua ezagutzen duzunean, dagoeneko ez dituzula lehen bezala ikusten bere artelanak; ia-ia amaieran erakusten duena axolako ez balitzaizu bezala da.

Artista ikusten duzu, ibai hegian ikusten duzu, jendeak edozein bazterretan bota eta ibaian bukatu duten arropak, zapiak, zeinahi ehun berreskuratzen iragana deskorapilatzen ariko bailitzan. Orain ur gainean dagoen adarra urpean egon zen euriteen sasoian, hantxe katigatu zen jertse baten mahuka; haizeak biraka erabili, urak adarrera lotu du, bueltak eta bueltak eman dizkio, bizitzak geurekin egiten duen antzera.

Inork ez du artistarik behar. Dena ohitura, dena errua, dena barkamena, inork ere ez du oroimenaren korapiloa deslotzen. Baina artistak jarraitzen du ehun zikinak biltzen guretzat, adarretatik deslotzen, korapilatzeko eman dituen buelta guztiak alde erantzira ematen, gu ere alde erantzira erakusteko: hondakinak eta hondakinak besterik sortzen ez dituen gizarte bat. Eta ez zaiona asko axola, antza, muturren aurrean ez dauzkan bitartean.

Hala ere, Viviane Straub ez dator gure kontzientzia ekologista piztera, ez da hori bere lana. Bere sormen prozesuan, hondakinak lehengaia dira, proposamen estetikorako ekai. Baina lantzen dituen bezala landuta, ikuslea ohartu ere ez da egiten edozein bazterretan jasotako ehun zikinak direla artelanaren bilbea osatzen dutenak. Garbitu eta bizi berria ematen die artistak, beste forma batera ekarri, beste modu batean eman.

Eta forma horrek, naturarekiko sentiberatasuna baino, edo horrekin batera, beste hainbat kontu harilkatzen eta barnebiltzen ditu. Paisaiaren ideia bera, hasteko, gaur egungo gatazka askoren jatorrian dagoena, bidenabar esanda. Edo bazterrak eta bazterrekoak. Eta koloreak eta testurak, nola ez.

Eta hala ere, amaieran erakusten duena gutxi axola zaizun arren, edertasun berezi bat darie pieza hauei, eta iruditzen zaizu ondo betetzen dutela artearen egitekoa.

Viviane
Straub

1989
Ravensburg

Filologia erromanikoa eta Artearen Historia ikasi zituen Alemanian eta Frantzian, eta Arte Ederrak Euskal Herriko Unibertsitatean. Irudian, ehungintzan, ekintzan eta idazketan oinarrituta garatzen du bere praktika, eta "paisaiari" buruzko hausnarketa kritikoa egiten du, pinturaren eta kulturaren kontzeptu antropozentrista gisa, gero eta ñabardura ekologistagoak dituen, Sorkuntza bekarekin egindako lanean ikus dezakegun bezala.

Ibilbide akademiko bikoitzean, aitorpen garrantzitsuak jaso ditu, hala nola Max Weber edo Studienstiftung des deutschen Volkes fundazioen beka eta Karrera Amaierako Aparteko Saria Arte mailan. Duela gutxi, Espainiako Ehungintza Sorkuntzako Elkartearen beka ere jaso du, baita EIA21 lehiaketan edo Gipuzkoako Foru Aldundiaren saria ere (Egile saria), eta egoitza artistikoa egin du Irakeko Kurdistanen, Moving Artists programari esker.

Bere lana ikusgai egon da, besteak beste, Bilbao Arteko erakusketa kolektiboetan, Rekalde Aretoan, Bilboko Arte Sakratuaren Museoan, Donostiako Santa Teresa komentuan, Donibane Garaziko Prision des Evêques Museoan eta, aurten, Max Berk ehun-bildumako Europako Quilt hirurtekoaren 9. edizioan (laster St. Gallenen, Suitza). TexTile bere laugarren bakarkako erakusketa da, Laberindo (Montehermoso, Gasteiz, 2024), PAséÓ (Portalea, Eibar, 2025) eta Fronteraren (Portalea, Eibar, 2021) ondoren.

#DOI_07

Textilek proposatzen du bigarren begirada luze bat eskaintzea normalean instintiboki begietatik aldentzen dugun material bati, tokiko ibaietan bildutako ehun-hondakinei.

Oihalaren funtzionamendutik abiatuz, hari solteak eusteko, estaltzeko eta beroa emateko gai den sare batean ahokatuz erregularizatzen dituen egitura gisa, gelditu egin nahi zuen baztertuak izan zirenean hondakinek jasan zuten arbuio-katea, eta poliki-poliki usteltzen jarraitu, ibaiaren fluxutik kendu zituzten ibaiertzeko landareen adarren artean.

Enpatiaz eta beren sentikortasunarekiko arreta zorrotzez tratatzen ditu; berriz integratzen ditu eta beren jantzirik onenak jartzen dizkie zauririk estali gabe; baina gaitzespen hura gainditu eta milimetro batzuetara geratzen da: galdera azaleratzeko nahikoa da abjekziotik berrintegratzen ari denari buruz, birintegratzen ari denari buruz, eta bien arteko muga gisa funtzionatzen duen ertzari buruz.

Zaila izaten da hemendik haiek dauden lekura iristea. Erdian, ibaiertza erortzen da, edo zuhaitzen, zuhaixken, sasien zerrenda hostotsua, aurretik doana, eta harekin elkartzen da mugaraino, uretaraino. Bere beso eta behatz zorrotz, arantzadunek harrapatzen dituzte, ibaitik kanpo, jariatik kanpo. Eta han, bazterrean geratzen dira.

Jaisten zarenean (erortzen ez bazara eta zulatuta, zikinduta, lokatzez edo substantzia txarragoak itsasten ez bazaizkizu: leku baztertuak bainu publiko bihurtzen dira), beste mundu batean sartu zarela irudituko zaizu, apokaliptikoa den zerbait. Goitik, ezer ikusten bazenuen, ez zenuen ikusten zenbat zegoen. Mendaren edo tipulinaren usaina duzun bitartean, zoruko belar lehorra ehunezko xerlo deskonposatuekin ehundutako tapiz oso bat dela ohartzen zara, marruskaduraz "sendotua", eta batzuetan tiraren arabera desegiten dena. Zerbait biguna zapaltzen duzu, eta konturatzen zara zure oinen azpiko lur-geruza lohien eta beste ehunen, plastikoen, hondarren... geruzen azpian lurperatutako felpudo handi bat dela. Metro batzuk aurrerago, makal batek trapuzko zerrenda batzuk txertatu ditu bere azalean, inguruan haziz. Adar batez korapilatutako oihal bat kentzen duzu, hain besarkada estuan, non ez baitakizu oinazez edo maitasunez den, chèvrefeuille, eta haren tolesturetatik (zenbat tamaina, bat-batean!) bola zomorro, txintxor, barraskilo eta krisalida hautsien hordak ateratzen dira, armiarma-sarezko poltsa gehiago, sarritan oraindik bizi direnak.

Kulturaz
Azpeitiko Kultur Kooperatiba

Azpeitia
Denontzat